

کوپه‌های غزه

زهره صفاری
خبرنگار

بیمارستان‌های غزه به گورستان‌های بالقوه تبدیل شده اند

صورت بی نقاب کودک کش‌ها

«درناک‌تر از صدای فریاد و جیغ‌های دلخراش مجروحانی که بدون داروی بیهوشی زیر تیغ جراحی می‌روند، دیدن چهره‌های هراسان بیمارانی است که در راهروهای شلوغ بیمارستان منتظر نوبت جراحی شان اندک رنگ صورتشان نیز پریده است.» این روایت دکتر نیدال عابد، جراح ارتوپد ۵۱ ساله‌ای است که از آغاز جنگ غزه و رژیم صهیونیستی، فاجعه باترین تجربه پزشکی اش را تجربه کرده است. آن‌طور که او می‌گوید زمانی که بمباران صهیونیست‌ها شدت گرفت، تعداد مجروحان به حدی زیاد شد که دیگر جایی برای پذیرش نبود و او و همکارانش روی زمین، در راهروها و در اتاق‌هایی که به جای دو بیمار حتی ۱۰ بیمار کنار هم خوابیده بودند، به مجروحان رسیدگی می‌کردند. اما آنچه مدیریت این شرایط را سخت‌تر کرده، نبود تجهیزات پزشکی کافی است. دکتر عابد می‌گوید: «ما مجبوریم با هر چه گیرمان می‌آید زخم‌ها را بانداز کنیم. یا از سرکه به جای داروی ضد عفونی و حتی سوزن خیاطی برای بخیه زخم‌ها استفاده کنیم.»

آن‌طور که آسوشیو پریس گزارش کرده بیمارستان‌های غزه به دلیل قطع برق توسط رژیم صهیونیستی در حال نابودی است و این در شرایطی است که صهیونیست‌ها حتی اجازه ورود غذا و دیگر تجهیزات ضروری را هم به غزه نمی‌دهند. حتی آب سالم و تمیز نیز دیگر پیدا نمی‌شود و هر گونه داروی آنتی بیوتیک و مسکن در غزه تمام شده است. اما تداوم جنایت صهیونیست‌ها در غزه و نابودی دست کم ۵ بیمارستان تاکنون، شمار شهدای فلسطینی از جمله زنان و کودکان را به حدود ۶ هزار نفر رسانده و مجروحان نیز هر لحظه در حال افزایش هستند.

فاجعه کمبود دارو و تجهیزات

دکتر عابد که برای انجمن پزشکان بدون مرز کار می‌کند، افزود: «ما اینجا همه چیز کم داریم و در عین حال باید پیچیده‌ترین جراحی‌ها را انجام دهیم. وقتی دستور تخلیه بیمارستان را دادند صدها بیمار تحت درمان بودند. حتی بیش از ۱۰ هزار فلسطینی آورده نیز به بیمارستان پناه آورده بودند. وحشتناک بود، هم برای مردم و هم برای ما به عنوان پزشکان بیمارستان». اما چاره‌ای نداشتیم و باید برای حفظ جان بیماران تخلیه را انجام می‌دادیم.»

آن‌طور که امدادگران گفته‌اند تنها ۴ کامیون از ۲۰ کامیون امدادی که در نخستین بخش از کمک‌های بشردوستانه وارد غزه شدند، حاوی دارو بودند که این مقدار بدون شک نمی‌تواند پاسخ این حجم بیماران و مجروحان را بدهد. مهدت عباس، مسئول وزارت بهداشت حماس معتقد است: «این یک کابوس است. از این می‌ترسم اگر کمک بیشتری نرسد بیمارستان‌های ما تبدیل به گورستان بیماران شود.»

بسیاری از پزشکان نیز با دکتر عابد و عباس هم عقیده هستند. در حال حاضر با توجه به قطع آب توسط رژیم صهیونیستی، پزشکان برای تمیز کردن جراحات بیمارستان از ترکیب نمک و آب آلوده‌ای استفاده می‌کنند که در لوله‌ها باقی مانده است. دکتر عابد متعک است: «ما می‌دانیم سوزن خیاطی به بافت‌ها آسیب می‌رساند اما کمبود تجهیزات پزشکی چاره‌ای برای ما نگذاشته است. در عین حال آنتی بیوتیک کافی نیز نداریم و همین باعث شده است، بسیاری از بیماران دچار عفونت باکتریایی وحشتناک شوند. ما تمام تلاش ما را برای کنترل شرایط می‌کنیم اما افراد زیادی به خاطر همین عفونت‌ها جانشان را از دست می‌دهند.»

هراس از خاموشی

بسیاری از بیمارستان‌های غزه در خاموشی فرو رفته‌اند. بیمارستان الناصر در جنوب خان یونس یکی از آنها است که پزشکان و پرستاران مجبور شدند جراحی‌ها را با نور موبایل هایشان انجام دهند. دکتر عابد که در بیمارستان شفا، بزرگترین مرکز درمانی غزه مشغول است، می‌گوید: «در شرایط قطع برق، بخش مراقبت‌های ویژه با ژنراتور کار می‌کند اما بقیه بخش‌ها در خاموشی کامل است. سیستم‌های تهویه‌ای هم وجود ندارد و هوا گرم و غیرقابل تحمل است. در عین حال بیمارستان‌ها دیگر جایی برای مجروحان جدید ندارد. حتی اگر تجهیزات کافی هم وجود داشت هیچ بیمارستان استاندارد می‌نمی‌توانست با این فاجعه انسانی کنار بیاید.»

براساس آخرین گزارش‌ها، در دو هفته حملات رژیم صهیونیستی به غزه، تنها بیمارستان شفا با ظرفیت حداکثری ۲۰۰ بیمار، بیش از ۵ هزار نفر را پذیرش کرده است. محمد ابوسلمیا، مدیر این بیمارستان می‌گوید: «صوف بیماران در همه جای بیمارستان وجود دارد. چه بخش‌های ویژه، چه پشت در اتاق عمل، راهروها و حتی اتاق‌های پذیرش ملول از بیمار است و رد خون همه جا دیده می‌شود و پزشکان مجبورند در میان ناله و فریاد بیماران، رسیدگی به مجروحان را انجام دهند.»

درد تنهایی و حس مرگ

حملات بی‌وقفه صهیونیست‌ها بر سر مردم بی‌گناه غزه، هر روز ورق تازه‌ای از درد و ناراحتی را پیش روی پزشکان و مجروحان بیمارستان‌ها باز می‌کند. دکتر عابد می‌گوید: «این روزها نوزادانی را به بخش‌های ویژه منتقل می‌کنند که دیگر هیچ کسی از خانواده هایشان زنده نمانده است. بیماران می‌مانند اما از صدای فریاد بیمارانی که بدون بیهوشی در حال جراحی سخت هستند، بارها مرگ را پیش روی شان می‌بینند. در این شرایط سخت‌ترین تصمیم یک پزشک اولویت دادن به بیمارانی است که امکان زنده ماندنشان بیشتر است. هر چند این کار سخت است اما برای نجات بیماران بیشتر چاره‌ای برای مان نمانده است.»

مجروحانی که به بیمارستان‌ها منتقل می‌شوند چه کودک و چه بزرگسال عمق این فاجعه را به خوبی درک کرده‌اند و فاصله بین مرگ و زندگی شان را بسیار کوتاه می‌بینند. دکتر عبدالرحمن المصری، رئیس اورژانس بیمارستان الاقصی می‌گوید: «این روزها روی اجساد کودکان یا مجروحان کم سن و سال، اسامی خودشان و والدین شان روی شکم یا پاهایشان دیده می‌شود. معلوم نیست چه کسی این کار را کرده اما حدس این است که خانواده‌ها که فاصله‌ای بین مرگ و زندگی نمی‌بینند برای اینکه فرزندان‌شان بدون هویت نمانند، این کار را انجام می‌دهند.» وی خاطرنشان کرد: «بسیاری از کودکان در این روزها مفقود می‌شوند و شماری از آنها نیز با آسیب شدید مجمه به بیمارستان منتقل می‌شوند که همین موضوع کار شناسایی آنها را سخت می‌کند. در این شرایط تنها راه شناسایی بیماران همان اسامی است که روی بدن هایشان نوشته شده است.»

لدوکنز، از جمله پزشکان داوطلب اعزام شده به غزه نیز که هنوز نتوانسته فریادهای دو کودکی را که زیر تیغ جراحی درد می‌کشیدند فراموش کند، می‌گوید: «هیچ محکمه‌ای نمی‌تواند قطع دارو به مردم را توجیه کند.»

نمی‌زنم از مردمی حرف می‌زنم که مسلمان واقعی هستند. خب متأسفانه در آذربایجان انگلیس و صهیونیسم خیلی سرمایه‌گذاری کرده‌اند و سال‌هاست که سیاست‌های رسمی را با خواسته‌های خودشان منطبق کرده‌اند و برای مردم مظلوم و مسلمان این جمهوری هم محدودیت‌های زیادی به‌وجود آورده‌اند. همین راه را در ترکیه هم رفته‌اند اما مردم ترکیه توانستند حرف خودشان را بزنند و برمی‌تابند هویت اسلامی خودشان حرکت کنند. مسأله اخیر هم که پیش آمد پرده‌ها به کلی کنار رفت و مردم به خیابان ریختند و حرفشان را به روشنی بر زبان آوردند. الان هم سفارت و کنسولگری‌های اسرائیل از دست مردم ترکیه در امان نیست. خیلی‌ها در ترکیه به من در ارتباط هستند و به وضوح می‌گویند که شعار یک ملت دو دولت هیچ آینده‌ای ندارد و حرف دروغ و بی‌منطقی است.

نگاه شما به عنوان یک سیاستمدار روس - تالش - ایرانی در مورد نظم نوین جهانی چیست؟

در نظم نوین جهانی دنیای اسلام جایگاه ویژه‌ای خواهد داشت، شک نکنید. همان‌طور که گفتیم در روسیه گفتمان چرخش به شرق و قلب آن یعنی جمهوری اسلامی ایران، گفتمان مهمی است. از این جهت باز در ارتباط با سؤال قبل باید بگوییم ترکیه هم اگر زیرک باشد باید پیوندهای خود را با جهان اسلام بیشتر کند. دوره، دوره اسلام است و جهان اسلام تازه دارد به نقطه‌ای می‌رسد که در سیاست جهانی تأثیرگذار باشد و حرف خودش را بزند. بنابراین پیوندهای درونی جهان اسلام باید هر روز بیشتر شود و اختلافات را کنار بگذارند. حالا هم خداوند دارد ما را با مسأله فلسطین امتحان می‌کند و به امید خدا سربلند بیرون خواهیم آمد.

اگر اختلافات فرهنگی و تاریخی و هویتی تا این حد جدی است، اساساً چرا چنین شعاری ساخته شد؟

این شعار فقط جنبه تجاری و مالی دارد. مردم ترکیه حرف خود را و موضع خود را به روشنی بیان کردند و پشت فلسطین ایستادند ولی در آذربایجان متوجه این مسأله نشدند که حذف از دنیای اسلام تبعات زیادی برایشان خواهد داشت. «شعار یک ملت دو دولت، از ریشه دروغ بود. من در ترکیه هم بوده‌ام و این را بخوبی درک می‌کنم که فرهنگ و تاریخ و مدنیت از ریشه با آذربایجان متفاوت است. من از سیاست‌یون حرف

ترکیه خود را وارث یک امپراطوری اسلامی می‌دانند و امروز مسأله فلسطین بار دیگر نشان داد که ترک‌ها هنوز به ریشه‌های هویتی خود وفادارند. در یک سده گذشته خیلی تلاش کردند در این کشور به جای امت‌گرایی نوعی ملی‌گرایی سنی را جایگزین کنند اما مردم ترکیه اساساً امت‌گرا هستند نه ملت‌گرا. مردم آذربایجان هم دیندار و مظلوم هستند اما هنوز نتوانسته‌اند صاحب هویت خود باشند. روحانیون دینی را دستگیر و زندانی می‌کنند و هزار جور بلا سرشان می‌آورند. هرکسی هم که راه دولت را نرود و حرف دولت را تکرار نکند، همین سرنوشت در انتظار اوست. از طرف دیگر نیازی به گفتن دوباره و چند باره نیست که صهیونیست‌ها چقدر در آذربایجان نفوذ دارند. بنابراین خیلی طبیعی بود که پوچ بودن شعار یک ملت دو دولتی که باکو و آنکارا مدام تبلیغ می‌کردند، با جنگ اخیر فلسطین و اسرائیل خیلی زود آشکار شود. حالا مردم و روشنفکران ترکیه بشدت از بی‌تحریکی آذربایجانی‌ها یا پشتیبانی آنها در رسانه‌هایشان از اسرائیل بشدت عصبانی هستند. خب این چه یک ملت دو دولتی است که سر مسائل مهمی مثل فلسطین باهم اشتراک نظر ندارند.

پس از اعلام انزجار جهانی از صهیونیسم مردم ترکیه راهپیمایی‌های باشکوهی در محکومیت اسرائیل به راه انداختند و در شبکه‌های اجتماعی هم بسیار فعال ظاهر شدند اما مردم باکو یا چین فرصتی نداشتند و محدود افرادی که احساس تکلیف می‌کردند، مجبور شدند ویدیوهای بدون چهره و مخفی و یا تغییر صدا منتشر کنند. با این وضعیت آینده شعار «یک ملت دو دولت» چه می‌شود؟

این را باید بدانیم که در ترکیه همواره «امت» قوی بوده و به هرحال مردم امنیت برقرار باشد. بگذارید بی‌پرده بگویم البته نمی‌خواهم نام کسی را برده باشم چون آدم‌های شناخته شده‌ای هستند اما خیلی در این زمینه گفت‌وگو کرده‌ام که دیاسپورای تالش باید نقش پل میان ایران و روسیه را برعهده بگیرد. روزی که ما این نقش را بر عهده گرفتیم، دشمنان دوستی منافع مشترک زیادی دارند که باید روی آنها کار کنند و روز به روز روابط را گسترش دهند و خدا را شکر که موفق هم شدیم. ما به آرزویمان رسیدیم‌ام و امروز این دو کشور بزرگ کنار هم هستند و خداوند خودش بهتر می‌داند که ما چه زحمتی در این راه کشیدیم و بزرگ‌ترین هدیه ما هم این است که دو ملت و دو دولت ایران و روسیه کنار هم باشند و در منطقه

تا اینکه بالاخره رسید. هرچند برای آنها هم عجیب بود و می‌گفتند چنین اتفاقی چطور ممکن است بیفتد. این ذهنیت را برایشان ساخته بودند که سران ایران حاضر نیستند با مسئولان روسیه پشت یک میز بنشینند و درباره مسائل مختلف گفت‌وگو کنند. ما ثابت کردیم که چنین چیزی درست نیست و این دو دولت منافع مشترک زیادی دارند که باید روی آنها کار کنند و روز به روز روابط را گسترش دهند و خدا را شکر که موفق هم شدیم. ما به آرزویمان رسیدیم‌ام و امروز این دو کشور بزرگ کنار هم هستند و خداوند خودش بهتر می‌داند که ما چه زحمتی در این راه کشیدیم و بزرگ‌ترین هدیه ما هم این است که دو ملت و دو دولت ایران و روسیه کنار هم باشند و در منطقه

عمومی در نوار غزه و کرانه غربی را برقرار کرد، مرتکب یک کار غیرقانونی بزرگ شد و تشدید شهرک‌سازی‌ها برای صهیونیست‌ها در آن منطقه ظلمی آشکار به فلسطینی‌ها بود که مجبور شدند محل زیست خود را ترک و درد آوارگی را تحمل کنند تا اشغالگران در آنجا مأوا یابند. وضعیت کنونی از همیشه بدتر و جنایت‌آمیزتر است زیرا رژیم تل‌آویو با ورود محموله‌های غذایی، دارویی و آب و حامل‌های انرژی را روی مردم بسته و دست به یک پاکسازی قومی شمر آور زده است.

از دیدگاه شما نبرد جاری در منطقه چه جایگاهی را در تاریخ مناقشات اسرائیل و فلسطین به خود اختصاص می‌دهد؟

این بی‌گمان بزرگ‌ترین مصادف آنها با دربرگیرندگی فزون‌تری نسبت به تمام منازعات قبلی است و به تبع آن حجم جنایات صهیونیست‌ها طی این مناقشه از تمام ادوار قبلی فراتر می‌رود. اسرائیل شهرک‌سازی‌های غیرقانونی‌اش را در سرزمین‌های اشغالی از ۱۹۶۷ آغاز کرد، اما آنچه در سال‌های اخیر به این پروسه ننگین اضافه شده، تشدید این پروسه و بالا رفتن شمار آوارگان فلسطینی و شهید شدن بسیاری از آنها توسط ارتش اسرائیل بوده است. به این نکته توجه کنید که ارتش اسرائیل به سبب مجهز بودن به پیشرفته‌ترین تسلیحات هر دو سه سال

رویکرد به عملیات نظامی و جنگیدن در راه آزادی «قدس» است.

آیا اقدامات دولت تل‌آویو در قبال غزه طی یک ربع قرن اخیر ضدونقیض‌های آشکاری نداشته است؟

دقیقاً همین‌طور است. از همان سال ۲۰۰۷ که اسرائیل محدودیتی آشکار در تردهای

شکان غزه

Reuters

Mirror

Social Media

Social Media

Aljazeera